

### **1. Hoe kunnen we God níet eren...?!**

Het was een zwarte dag, toen Bart hoorde dat hij ontslagen was. Hij kwam thuis en kon geen hap eten door zijn keel krijgen. Zijn vrouw Fieke probeerde hem te troosten, maar Bart zakte na die dag steeds dieper in de put. Wat hij ook aan sollicitaties uitstuurde, het liep allemaal op niets uit. Fieke ging een dag extra werken, en ze stimuleerde Bart: 'Joh, ga een extra opleiding doen en begin voor jezelf!' Eerst zag Bart het niet zitten, maar van lieverlee liet hij zich ompraten. Fieke gaf zich 200 %, in haar baan, in de zorg voor de kinderen en het huishouden, Bart hoefde niets te doen, hij mocht studeren. En inderdaad: het lukte! Bart rondde zijn opleiding af, en begon een eigen zaak. Dat was keihard ploeteren. Maar Fieke deed alle administratie, en als Bart het niet meer zag zitten, beurde zij hem op. Toen kwam de economische opbloei. De zaak kreeg de wind in de zeilen. Bart was nooit thuis, hij vloog de wereld over. Maar Fieke nam de zorg voor de kinderen op zich, en ze regelde alle zaken van Bart als hij in het buitenland zat. Er kwam nooit één klacht over haar lippen. En toen het bedrijf tien jaar bestond, werd er groot feest gevierd. Het bedrijf had nu een miljoenenomzet en 34 medewerkers.

Op die dag, temidden van alle feestelijkheden, hield een toespraak. Hij vertelde hoe hij uit een diep dal was geklommen. Hoeveel moed ervoor nodig was geweest om een eigen zaak te beginnen. Hoe moeilijk dat liep in het begin. Hij vertelde hoe blij hij was, nu alles zo goed liep. En in die toespraak noemde hij zijn vrouw, Fieke, met geen enkel woord...

Vindt u het niet onvoorstelbaar? Onvoorstelbaar, onbegrijpelijk, ondankbaar! En toch is dat precies wat wij vaak doen, als mensen in deze wereld. We vieren feest, we zijn blij met van alles en nog wat, we genieten van de zon, van gezondheid en vakanties, van rijkdom en voorspoed, van eten en drinken, maar hoe vaak vergeten we niet om God daarvoor in het openbaar te eren en te danken? Misschien danken we God wel in ons persoonlijk gebed, maar gewoon in het openbaar, zodat iedereen het horen kan, God de eer geven. Als je dankbaar bent, als een jubileum viert, of als je trouwt, of als je afscheid neemt op je werk, of als je een diploma gehaald hebt, of als je genezen bent na een ziekte, of als je op het nippertje ontsnapt bent aan een ongeluk...

### **2. David kán en wíl niet anders dan Hem de eer brengen!**

David, die weet het wel! Hij is gered uit een noodsituatie. Het voelde eerst alsof hij wegzonk in een modderpoel, steeds dieper in het moeras. Maar toen kwam de ommekeer! Hij werd gered, wonderlijk gered. En nu zingt hij het uit: 'Ik verkondig de blijde mare van uw gerechtigheid in een grote gemeente; zie, mijn lippen weerhoud ik niet, HERE, Gij weet het. Uw gerechtigheid verberg ik niet in mijn hart, van uw trouw en uw heil spreek ik, uw goedertierenheid en uw waarheid verheel ik niet voor een grote gemeente.' David geneert zich er absoluut niet voor, om God groot te maken, om het te zeggen tegen iedereen die het horen wil: 'Het is echt Gods werk! Ik zou het op eigen kracht niet gered hebben, ik zou ten onder zijn

gegaan, maar Hij trok me op uit de modder! Alles is echt aan Hem te danken!'

Het verhaal van Bart kunnen we ook anders laten eindigen. Op het hoogtepunt van het jubileumfeest houdt Bart zijn toespraak. Hij vertelt het hele verhaal, hoe moeilijk het was, hij vertelt over de diepe dalen. En dan gaat hij vertellen over Fieke, hoe ze hem steunde, bemoedigde, hoe ze hem aanvuurde. Hoe ze zich niet voor hem schaamde, toen hij werkloos was, of toen hij thuis zat te studeren en zij de kost



verdiende. Hoe ze met hem meedacht en adviezen gaf. Als Bart dat allemaal heeft verteld, dan vraagt hij Fieke om naar voren te komen. Voor het oog van iedereen geeft hij haar een gouden ring met een kostbare diamant, en hij zegt tegen haar: 'Fieke, nooit kan ik jou zeggen hoeveel ik van je houd!'

Zo kan het ook, gemeente! En zo

kunnen wij in ons leven God eren, voor alles wat Hij gedaan heeft! Voor de redding van ons leven. Hoe is het mogelijk dat we een God hebben die ons zó waardevol vindt, zó kostbaar, dat Hij ons álles gegeven heeft wat Hij maar kon geven, Zijn enige Zoon, Zijn lieveling, Jezus de Messias?

David zegt: 'Die blijde mare, die blijde boodschap, die mag iedereen horen!' En wat daar staat, dat is eigenlijk het woord 'Evangelie', blijde boodschap! Dat Evangelie, dat houd ik niet voor me, iedereen mag het weten!

'Ik verkondig de blijde mare van uw gerechtigheid in een grote gemeente.' Aan wie heeft David gedacht bij die 'grote gemeente'? Nou, dan gaat het niet over een kerkelijke gemeente, over een godsdienstige groep, nee, het gaat hier over een groep mensen, die bij elkaar geroepen is. David schreef deze Psalm in de tijd dat hij op de vlucht was voor koning Saul. Saul was jaloers. Hij wist dat David ooit koning zou worden, maar hij kon dat idee niet verdragen. Hij wilde koste wat het kost David doden.

Maar nu is David gered, en hij staat hier temidden van zijn mannen. David heeft een hele groep mensen om zich heen verzameld, ongeveer 400 man, lezen we in 1 Samuël 22. Ze steunen hem en ze strijden voor hem. En temidden van al die mensen maakt hij er geen enkel geheim van: 'God is mijn hulp! Hij alleen kon mij redden! En Hij heeft het gedaan!'

### **3. Durven wij dat: God eren?**

God de eer geven, op de hoogtepunten van je leven. Niet alleen naar mensen die óók geloven, maar naar iedereen! Durft u het? Durf jij het? Er is moed voor nodig! Maar zó laat je zien warar je staat! En als je denkt aan Bart en Fieke, is het dan ook niet heel erg logisch om God te eren en te danken?

Vanmiddag zijn we dáárvor bij elkaar! Om God te loven, om Hem te danken voor álles wat Hij doet. En wat Hij gedaan heeft. Dat Hij de wereld heeft geschapen, met al die schitterende kleuren, met de vogels die zingen en de zon die schijnt, met het water dat schittert en het fruit dat glanzend aan de bomen hangt. We danken Hem, omdat Hij ons niet aan ons lot heeft overgelaten, dat Hij ons is komen opzoeken in Zijn Zoon Jezus Christus. Dat Hij is neergedaald tot in de diepste diepten om ons eeuwig leven te geven. Wij danken Hem voor Zijn verbroken lichaam en voor Zijn vergoten bloed, en voor het Heilig Avondmaal waarin we met Hem één mogen zijn. Wij eren Hem, omdat Hij is opgestaan, en nu aan de rechterhand van de Vader is, en daar pleit voor ons. Wij eren God om de Heilige Geest, die is uitgestort en die in ons wil wonen en werken, die ons van binnenuit wil vernieuwen en door ons heen zegen wil geven in de wereld.

Vanmiddag mag hier in de kerk één groot 'Halluluja!' klinken! En dat 'halleluja!', dat mag doorechoën in het leven van ieder van ons persoonlijk.

#### 4. Na David jubelzang komen de problemen weer op hem af...

'Ja', denkt u misschien, 'maar is dat niet een beetje te makkelijk? Straks gaan we allemaal weer terug, ons eigen leven in, met alle zorgen en sores die er weer op ons afkomen. dan was het wel heerlijk om hier te mogen zingen en te mogen danken, maar het is maar éven...'

Weet u, bij David is dat precies hetzelfde! Inderdaad, david is gered uit de nood, en daarvoor maakt hij God groot, maar dan gaat Psalm 40 verder: 'Gij, HERE, onthoud mij uw erbarming niet; uw goedertierenheid en uw waarheid mogen mij bestendig bewaren. Want rampen omgeven mij, zonder getal; mijn ongerechtigheden hebben mij achterhaald, ik kan ze niet overzien; zij zijn talrijker dan de haren van mijn hoofd, en mijn hart is mij ontzonken.' Er is nog steeds nood, en tegenslag, en moeite, en verdriet... En David is heel eerlijk: dat heeft niet alleen te maken met de omstandigheden, en met anderen, en wat die anderen allemaal doen, het heeft daarnaast, óók te maken met hem zelf, met zijn zonden, met zijn fouten en gebreken. 'Mijn ongerechtigheden hebben mij achterhaald.' De zorgen zijn bepaald nog niet voorbij!

Heeft David dan niet te vroeg gejuicht? En kún je God wel danken en eren, terwijl morgen, of misschien straks al, heel die lawine van problemen weer op je afkomt? Gemeente, het kán en het mág! God eren, temidden van zorgen of verdriet. Wij willen vaak als mensen dat de dingen definitief worden opgelost. dat de problemen

voorgoed van tafel zijn. Maar vaak is dat niet zo. God zegt: 'Kijk naar de dingen die Ik geef, tussendoor.' Onderweg. Dat zijn de oases in de woestijn. Avondmaal vieren betekent: genieten in zo'n oase. Nieuwe kracht ontvangen. Eten en drinken, omdat anders de weg te lang zou zijn.

#### 5. Wie God eert en dankt, kán verder! Anders verder!

Daarna, inderdaad, moeten we weer verder. Maar dat kán dan ook. Straks zullen we het zingen, uit Psalm 84: 'Van kracht tot kracht gaan zij steeds voort...' Van kracht tot kracht, van oase naar oase. Van zondag tot zondag. En van kerkdienst tot kerkdienst. Ook tussendoor mag je genieten van je persoonlijk gebed, van de momenten met God, en hier, in de kerk, mogen we Hem sámen eren, en sámen danken, en sámen loven!

Een jongetje zag een vogel zitten. Een leuk vogeltje, met hele mooie veren. Die jongen wilde die veren eigenlijk wel hebben. Hij pakte een steen, sloop naar de vogel toe en wilde de steen gooien. Maar hij deed het niet. En de vogel vloog weg. Er stond een man te kijken. Hij vroeg: 'Waarom gooide jij die steen niet?' En de jongen zei: 'Ik kón het niet. Die vogel, die zong zo mooi...' Zo is het ook in ons leven, gemeente! Als we zingen, als we God eren, dan heeft onze tegenstander, dan heeft de duivel geen vat op ons. Dan moet hij wijken. Als we God eren, dan krijgen we nieuwe kracht. Dan gaan we na de Avondmaalszondag de nieuwe week weer in, met een hart dat vol is. Vol van God.



In West-Afrika groeit een bijzondere vrucht. Die vrucht heet *synsepalum dulcificum*. In de volksmond: 'Miracle fruit', 'wonderfruit', de Nederlandse naam is: 'mirakelbes' (zie foto). Als je dat fruit eet, dan gebeurt er iets bijzonders. Alles wat je daarna eet, ongeveer een half uur lang, smaakt zoet! Ook al eet je een zure citroen, hij is zoet! 'Miracle fruit'. Vandaag mochten we God eren. We mochten luisteren naar Zijn Woord. We mochten het Avondmaal vieren. En als we dan de nieuwe week in gaan, dan is alles weer anders. Zelfs de zure appel waar je doorheen moet bijten, smaakt dan zoet. Nieuwe kracht, onderweg, we kunnen niet zonder! En zo gaan we van oase naar oase, tot de dag dat Jezus terugkomt. Daar bidden we om: 'Heer, kom spoedig! Blijf niet te lang wachten!' En kijkt u nu nog één keer in uw Bijbel, naar Psalm 40. Hoe eindigt die Psalm? 'Gij zijt mijn hulp en mijn bevrijder. O mijn God, vertoef niet!' 'Wacht niet langer, HERE! Laat Uw rijk komen! Maranatha! Kom, Messias Jezus, ja, kom snel!' Amen.